

Εισήγηση στην Ε΄ Πανελλήνια Σύναξη Νέων
της Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
Κτῆμα 10, Γκορυτσᾶ Ἀσπροπύργου Ἀττικῆς

Σάββατο, 19.10/1.11.2014

Οἰκονομική Κρίση καὶ Πνευματική Ἐλευθερία

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος

Μακαριώτατε·

Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι Ἀρχιερεῖς·

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,

Νέοι καὶ Νέες τῆς Ἐκκλησίας μας·

ΕΙΝΑΙ μεγάλη τιμὴ καὶ χαρὰ γιὰ μένα, ἀλλὰ καὶ εὐθύνη βαρειά, νὰ ἀπευθύνομαι σὲ μία τέτοια ἐόρτια Σύναξη στοὺς νέους τῆς Ἐκκλησίας μας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος. Ἡ συγκυρία εἶναι θαυμάσια, διερχόμαστε τὴν περίοδο τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας Ἐνώσεως. Αἰσθανόμαστε ἰδιαίτερη εὐλογία ἀπὸ τὸν Κύριό μας, δεχόμαστε μὲ εὐγνωμοσύνη θεῖες δωρεές. Μία τέτοια δωρεὰ εἶναι καὶ ἡ σημερινή μας Σύναξη καὶ εὐχαριστοῦμε τὸν Θεὸ γι' αὐτήν.

Εὐκαιρία πολυπόθητη ἡ
Σύναξή μας αὐτή, μᾶς
φέρει κοντὰ Ποιμένες
καὶ τὴν Ἐλπίδα μας,
Ἐσᾶς, τὰ νειᾶτα μας, τὸ
μέλλον μας. Ἔχετε ὄνει-
ρα καὶ προοπτικὲς καὶ
ἐμεῖς, καὶ σᾶς ζηλεύουμε,
καὶ σᾶς χαιρόμαστε, καὶ σᾶς
πονοῦμε. Ἀλλά, πάνω ἀπὸ ὅλα σᾶς ἀγαποῦμε!

Σᾶς ἀγαπάει ὁ Κύριος καὶ Θεός μας καὶ σᾶς χαμο-
γελάει ἢ ζωὴ αἰσιόδοξα. Ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ Συνείδησή
σας σᾶς καλοῦν σὲ ὑψηλὲς πτήσεις, σὲ ἐπιτεύγματα,
σὲ ἀνάδειξη τῶν χαρισμάτων σας, σὲ δημιουργία μὲ
ἐλευθερία, γνησιότητα, ἀλήθεια, θάρρος καὶ ἀγάπη.

Καὶ ἡ Ἐκκλησία μας, τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, σᾶς δείχ-
νει καὶ σᾶς προσφέρει τὸ πλαίσιο βίωσης αὐτῶν τῶν
ἀξιῶν· σᾶς προσφέρει τὸν ἐκκλησιαστικὸν τρόπο ὑπαρ-
ξης, καὶ τοὺς Θεανθρώπινους τρόπους. Τὴν ἐλευθερία
ἀπὸ κάθε βαρὺ ζυγὸ καὶ τὴν ἔξοδο ἀπὸ τὸ «ἐγώ», τὸ
ἄνοιγμα στὴν ἀληθινὴ σχέση καὶ κοινωνία μὲ τὸν Θεό,
τὸν ἑαυτό σας καὶ τὸν πλησίον σας.

Αὐτὸ μπορεῖ νὰ συμβαίνει πάντοτε, κάτω ἀπὸ ὅποιεσ-
δήποτε συνθήκες. Καὶ εἶναι ἱστορικὰ παρατηρημένο,
ὅτι ὅσο πιὸ πιεστικὲς εἶναι οἱ συνθήκες ζωῆς, τόσο πε-
ρισσότερες πιθανότητες ἔχουμε γιὰ πνευματικὴ ζω-
ποίηση καὶ ἐλευθερία. Καὶ ὅσο ἐξωτερικὰ εἶμαστε σὲ
ἄνεση καὶ εὐημερία, τόσο πιὸ εὐκόλα ὑποδουλωνόμα-
στε ἐσωτερικὰ σὲ ποικίλα πάθη-ἀφέντες, πὺ ἀπαιτοῦν
φόρο ζωῆς, τὴν κατάθεση τῆς ἐλευθερίας μας καὶ τὴν
αἰχμαλωσία μας, πρόσκαιρη καὶ αἰώνια...

Γι' αὐτὸ παραχωροῦνται μὲ θεία φιλανθρωπία οἱ διά-
φορες «κρίσεις», γιὰ νὰ ἀναταραχθοῦν τὰ λιμνάζοντα

ὔδατα καὶ νὰ ἐγερθοῦμε ἀπὸ τὸν βαθύ μας λήθαργο, ὥστε νὰ ἀναθεωρήσουμε λανθασμένες στάσεις καὶ ἐπιλογές, νὰ ἐπιστρέψουμε στὸν αὐθεντικὸ ἑαυτό μας, καὶ νὰ βάλουμε νέα ἀρχή.

* * *

Ἔτσι γινόταν πάντα μὲ μᾶς, μὲ τὸ πολύπαθο καὶ ἔνδοξο Γένος μας, μὲ τὸ Ρωμαϊκό. Φαινόταν νὰ σβήνου-
με, νὰ χανόμαστε, νὰ συνθλιβόμαστε, νὰ τελειώνουμε...

Ἀλλά, ὄχι! Πάντα ἀντιστεκόμασταν, παλεύαμε, αἰσιοδοξούσαμε, ὑπομέναμε καὶ ἐπιμέναμε, τελικὰ μεγαλοργούσαμε, μὲ ἀποκορύφωμα τὸν θρίαμβο τῆς Ἀνάστασής μας.

Εἴχαμε κινητήρια δύ-
ναμη, εἴχαμε Πίστη. Εἴχαμε φιλοθεΐα καὶ
φιλανθρωπία· εἴχαμε
φιλοπατρία καὶ φιλο-
τιμία! Εἴχαμε αὐτὸ
ποῦ διασώζεται μέχρι
σήμερα, ἂν καὶ τρεμο-
σβήνει· εἴχαμε δηλαδὴ

τὸ «ἑλληνικὸ φιλότιμο»! Βγάζαμε «μεταξωτοὺς ἀνθρώ-
πους», ἀνθρώπους μὲ ὀράματα καὶ ἰδανικά, ἀνθρώ-
πους προσφορᾶς, εὐεργεσίας, θυσίας καὶ διακονίας.

Δὲν κρατούσαμε ἀνέκαθεν τὸν θησαυρό μας μόνον
γιὰ μᾶς, ἀλλὰ τὸν μεταδίδαμε μὲ ἀγάπη καὶ ἐνδιαφέ-
ρον καὶ στοὺς ἄλλους ἱεραποστολικά, μὲ θαυμαστὰ ὄχι
μόνον θρησκευτικά, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπιστικά καὶ ἐκ-
πολιτιστικά ἀποτελέσματα.

* * *

Ὅμως, πῶς φθάσαμε ἐδῶ ποῦ καταντήσαμε, οἱ ἀπό-
γονοὶ Ἀγίων καὶ Ἡρώων;

Σήμερα ἔχουμε κρίση, ἔτσι ἀκούγεται καὶ φαίνεται

παντοῦ, μὲ κύρια ἔκφραση τὴν οἰκονομικὴ κρίση. Ὑπάρχει μεγάλο καὶ ἀκριβὸ κόστος ἐδῶ, αἰσθητὸ σὲ ὅλους, μικροὺς καὶ μεγάλους, ἀφοῦ λίγο ὡς πολὺ ὅλοι ὑποφέρουμε. Ἡ ἐπιβίωση μάλιστα τῶν πιὸ φτωχῶν καὶ ἀσθενῶν ἀπειλεῖται ἄμεσα!...

Μειώσεις μισθῶν καὶ συντάξεων, ἀνεργία, φυγὴ στὸ ἐξωτερικὸ, ἀγχος, ἀνασφάλεια, αὐξηση τῆς ἐγκληματικότητας, αὐτοχειρίες, αὐξανόμενα κύματα πολιτικῶν καὶ οἰκονομικῶν μεταναστῶν... Οἱ ὀρίζοντες δείχνουν νὰ κλείνουν ἐπικίνδυνα...

Οἱ εὐθῦνες ποῦ ἐπιρρίπτονται ἀπὸ διαφόρους εἶναι πολλὲς καὶ μεγάλες καὶ ἀφοροῦν κυρίως στοὺς πολιτικοὺς καὶ γενικὰ στὸ πολιτικὸ σύστημα, ποῦ δὲν μπόρεσε νὰ ἀντιδράσει σωστὰ στὶς προκλήσεις, ποῦ διασπάθησε τὰ δημόσια ταμεῖα καὶ εὐτέλισε τὶς ἀξίες, ἀλλὰ καὶ ποῦ διέδιδε τὸ ψεῦδος ὅτι χρήματα καὶ ἀγαθὰ ὑπάρχουν, πλὴν ὅμως δανεικά!...

Ὅπως εἶναι γνωστὸ, κάθε κρίση ἔχει κάποια βαθύτερα πνευματικὰ αἷτια. Τὸ βαθύτερο ἐπίπεδο τῆς οἰκονομικῆς κρίσης εἶναι πολιτικὸ, πολιτισμικὸ, κοινωνικὸ, ἠθικὸ, πνευματικὸ καὶ θρησκευτικὸ. Θὰ ἔλεγα καὶ ἐκκλησιαστικὸ.

Μήπως ἐδῶ καὶ ἓναν περίπου αἰῶνα δὲν πλήττεται ἀνελέητα ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας μὲ κτυπήματα ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ταγούς της, ποῦ ἀποσκοποῦν κυριολεκτικὰ στὸν ἀφανισμό της; Ὁ διωγμὸς δὲν ἦταν τόσο ἐξωτερικὸς, ἂν καὶ ὑπῆρχε καὶ τέτοιος. Ἦταν καὶ εἶναι μία ἐσωτερικὴ διάβρωση, μὲ μεθοδευμένες

κινήσεις και ενέργειες, μέσω δήθεν έκσυγχρονιστικῶν μεταρρυθμίσεων, με πρώτην αὐτὴν τοῦ Ἡμερολογίου, γιὰ νὰ φθάσουμε στὴν ἀνεξέλεγκτη ἔξαρση τῆς αἵρεσης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ποὺ εἶναι ἐκθεμελιωτικὴ τῆς οὐσίας τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀφοῦ ἀντιστρατεύεται στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὡς συγκρητιστικὴ Πανθησκεία...

Οἱ κρίσεις αὐτὲς ποὺ μόλις ἀναφέραμε, θεωροῦνταν ἀπὸ τὴν συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν ἀνθρώπων ὡς προοδευτικὰ φαινόμενα· τώρα, στὸ χάος τῆς χρεωκοπίας, οἰκονομικῆς καὶ πνευματικῆς, πολλοὶ βλέπουν μεγάλα λάθη, λίγοι ὅμως ἀποφασίζουν νὰ μὴ τὰ διαιωρίζουν, ἀλλὰ νὰ ἀλλάξουν πορεία.

Ἄν κοιτάξουμε λίγο καλύτερα τὰ πνευματικὰ αἷτια τῆς οἰκονομικῆς κρίσης, θὰ δοῦμε ὅτι στίς ἀναπτυγμένες χῶρες, ὅπως καὶ στὴν πατρίδα μας τίς τελευταῖες δεκαετίες, οἱ ἄνθρωποι ἔμαθαν στὴν καλοπέραση, στὸ εὐκόλο κέρδος, στὴν ἀπάτη καὶ τὸν εὐτελισμό, καὶ γενικὰ συνήθισαν στὴν λεγόμενη καταναλωτικὴ μανία. Ἐγίναν μηχανοκρατούμενοι, με φιλαυτία, ἀκαρδία, ἐγωκεντρικότητα, φιληδονία, πλεονεξία, ἀδιαφορία γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ λησμοσύνη Θεοῦ. Διαφάνηκε ἓνα φοβερὸ ὑπαρξιακὸ κενό, ποὺ ταύτιζε τὸ νόημα τῆς ζωῆς με ἀπόλαυση ὑλικῶν ἀγαθῶν καὶ ἱκανοποίηση σωματικῶν/σαρκικῶν αἰσθήσεων. Ὅλα αὐτὰ εἶχαν καὶ ἔχουν τραγικὰ ἀποτελέσματα.

Οἱ ἄνθρωποι πλέον ἀδυνατοῦν νὰ κάνουν τὴν ἀπλὴ διάκριση: «τί θέλω» καὶ «τί μοῦ χρειάζεται». Θέλω πολλά, ἀλλὰ δὲν μοῦ χρειάζονται στὴν πραγματικότητα ὅλα γιὰ νὰ ζήσω...

Ἄν δὲν ἀποκτήσουμε μία αὐτοκυριαρχία, καθοδηγούμενοι ἀπὸ τὸν ὀρθὸ λόγο, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, προτιμώντας ὄχι τὸ συμφέρον τοῦ ἑαυτοῦ

μας, ἀλλὰ τῶν πολλῶν· ἂν δὲν μάθουμε νὰ ἀναμένουμε νὰ ἔλθει κάθε τι πού ποθοῦμε στήν ὥρα του, ἂν καί ὅταν καί ὅπως ὁ Θεὸς δώσει-ἐπιτρέψει, καί ὄχι ὅταν καί ὅπως ἐμεῖς θέλουμε βιάζοντας τὰ πράγματα, τότε καί στήν κρίση ἀκόμα, ἐμεῖς θὰ αὐξάνουμε τὴν ἔνταση καί τὸ βάρος της καί δὲν θὰ συντελοῦμε στήν ἐλάφρωσή της· θὰ εἴμαστε καί θὰ παραμένουμε δούλοι τῆς φθορᾶς καί ὄχι τέκνα ἐλευθερίας καί χάριτος!

* * *

Ὅμως, πού ἔγκειται ἡ ἀληθινὴ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου;

Ἡ ἀπάντηση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, διὰ τῶν Ἀγίων Της, εἶναι ὅτι αὐτὴ ἔγκειται στήν *αὐτεξουσιότητα*. Εἴμαστε κατασκευασμένοι κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ, δηλαδή ἐλεύθεροι, πού σημαίνει αὐτεξούσιοι. Μποροῦμε, παρὰ τοὺς φυσικούς, κοινωνικούς καί λοιποὺς περιορισμούς μας, νὰ ἐπιλέξουμε τὸν σκοπὸ μας καί νὰ κατευθυνθοῦμε πρὸς αὐτόν.

Ἄν αὐτὸ πού ἐπιλέγουμε καί μᾶς εὐχαριστεῖ, σημαίνει ἐξάρτηση ἀπὸ τίς αἰσθήσεις, τὰ αἰσθητὰ καί τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, καί μάλιστα γεννάει κρίση, τότε δὲν σχετίζεται μὲ τὴν ἀληθινὴ ἐλευθερία, ἀλλὰ φέρνει πνευματικὴ δουλεία.

Γι' αὐτὸ καί ὁ Ντοστογιέφσκυ ἔθεσε κάπου τὸ ἐνδιαφέρον καί καθοριστικὸ ἐρώτημα: **«εὐτυχία ἢ ἐλευθερία;»**.

Ἡ «εὐτυχία» τοῦ ἐγωῖσμοῦ καί τῆς ἀνυπακοῆς στοῦ θεῖο θέλημα, ἀποτελεῖ οὐσιαστικὰ τὴν χειρότερη μορφή δουλείας, διότι ὑποτάσσει τὸν δῆθεν εὐτυχισμένο ἄνθρωπο στὸν ἀνθρωποκτόνο διάβολο. Αὐτὴ εἶναι ἡ **«ἐλευθερία τοῦ ἐγωῖσμοῦ»**, πού ἱκανοποιεῖ τὸ θέλημα τῆς σάρκας, ἀλλὰ ὀδηγεῖ στὸν ψυχικὸ καί καρδιακὸ χωρισμὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καί τὸν Θεό, στήν μοναξιά καί στὸν θάνατο. Ἴδου ἡ κόλαση!...

Αντίθετα, ἡ «ἐλευθερία τῆς ἀγάπης» εἶναι ἡ μόνη ἀληθινή, διότι ταυτίζεται μὲ τὸ θεῖο θέλημα, τὸ θέ-

λημα τῆς θυσίας καὶ τῆς εὐθύνης, πὺ ἐνώνει πνευματικὰ μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ μὲ τὸν Θεό· αὐτὴ ἢ ὄντως ἐλευθερία εἶναι σταυρική καὶ ἀναστάσιμη· εἶναι παραδείσια. Αὐτὴν βάδισε καὶ ἐπέδειξε ἡ Παναγία μας καὶ ὅλοι οἱ Ἅγιοι. Αὐτὴν δίδαξε καὶ φανέρωσε ὁ Ἰδιος ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Μόνος Φιλάνθρωπος, τόσο μὲ τὴν ἀπόρριψη τῶν «πειρασμῶν» τῆς φιληδονίας, φιλαργυρίας καὶ φιλαυτίας στὴν ἔρημο, ὅσο καὶ κυρίως μὲ τὸ Ἄχραντο Πάθος καὶ τὴν Σωτήρια Σταύρωσή Του, πὺ μᾶς δώρησαν Ζωὴ καὶ Ἀφθαρσία!...

* * *

Ἡ οἰκονομική κρίση σήμερα θέτει μεγάλες προκλήσεις ἐνώπιον ὄλων μας, καὶ μάλιστα τῶν νέων, γιὰ ἐπανεύρεση καὶ ἐπανάκτηση τῆς πνευματικῆς μας ἐλευθερίας.

Οἱ λύσεις, οἱ ὁποῖες ἐπιφέρουν ἀγαθὰ ἀποτελέσματα στὴν κοινωνία, δὲν ἐπέρχονται βίαια καὶ μηχανικά. Αἰταιοῦν πνευματικὴ διεργασία στὴν ψυχὴ τοῦ κάθε ἐνός ἀπὸ ἐμᾶς.

Ἐφ' ὅσον ἡ ἀληθινὴ ἐλευθερία τῆς ψυχῆς δὲν σχετίζεται μὲ ὑλικά μεγέθη, ἀλλὰ μὲ πνευματικά, μὲ

ειρήνη, αλληλεγγύη, άρμονική σχέση, κατανόηση, συμπόνια, ύπομονή, συγχώρηση, αγάπη άληθινή, απαιτείται άρα μία έπιστροφή στον έαυτό μας για κάθαρση και άπελευθέρωσή μας από τὰ πάθη που συσσωρεύθηκαν, ώστε νὰ επέλθει ή έσωτερική ένοποίησης μας με τήν Χάρη του Θεού.

Αυτή ή μετανοητική πορεία και διαδικασία συνιστά τήν θεραπευτική μέθοδο, για εύρεση άληθινής ταυτότητας και συνάντηση με τόν Θεό, ώστε και οί σχέσεις μας με τούς άλλους νὰ τεθοῦν στην όρθή βάση και κατεύθυνση. Χρειάζεται μία πλήρης άναστροφή, ένας άπεγκλωβισμός από τήν άσφυκτική δομή τής σύγχρονης ζωής, μία άπεξάρτηση από τò πνεῦμα της στο μέτρο του δυνατού.

Η μεγάλη εϋθύνη μας και τò έπειγον χρέος μας είναι νὰ αλλάξουμε τήν ύλιστική νοοτροπία μας, νὰ τοποθετήσουμε νέες προτεραιότητες, νὰ διαχωρίσουμε τις έπιθυμίες από τις πραγματικές άνάγκες μας, νὰ γίνουμε λιτοί, έγκρατείς, έλεήμονες και κοινωφελείς.

* * *

Τί σημαίνει πρακτικά για έναν νέο, πιστό νέο, σύγχρονο Νέο του «Παλαιού» (!), αυτή ή οικονομική κρίση με τούς περιορισμούς της; Δηλαδή, τί προκλήσεις θέτει ενώπιόν του για πνευματική έλευθερία;

Η ταπεινή μας πρόταση και προτροπή είναι: οί νέοι μας νὰ ξαναγαπήσουν τήν μαρτυρική Έκκλησία και τήν Πίστη τους, τήν πατρίδα τους, τήν ιστορία τους, τήν γλώσσα τους, τόν πολιτισμό τους, τήν βαρεία κληρο-

νομιά τους, τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ ἀρχοντιά τους!...

Γιατί;

Γιὰ νὰ νιώσουν ὅτι ἡ ἐλευθερία ξεκινᾷ μέσα ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους, ἀπὸ τὴν καρδιά καὶ τὸ μυαλό τους·

Γιὰ νὰ εἶναι γνήσιοι καὶ τίμιοι καὶ εἰλικρινεῖς ἐρευνητὲς καὶ ἐραστὲς τῆς Ἀλήθειας·

Γιὰ νὰ μὴ μεμψιμοιροῦν καὶ ρίχνουν τὰ βάρη στοὺς ἄλλους, ἀλλὰ νὰ ἀναλάβουν τὸ μερίδιο τῆς εὐθύνης τους·

Γιὰ νὰ μὴ μάθουν στὴν εὐκολία, τὴν ραθυμία, τὴν ἀπάτη καὶ τὸ ψέμα, ἀλλὰ στὴν θυσία, τὴν προσφορὰ καὶ τὴν φιλότιμη ἐργατικότητα·

Γιὰ νὰ μὴ ὑπάρχουν γιὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ μόνον, ἀλλὰ γιὰ νὰ μάθουν νὰ ζοῦν μὲ τοὺς ἄλλους·

Γιὰ νὰ ἀρχίσουν νὰ βλέπουν μὲ εὐσπλαγχνία τὸν πλησίον τους καὶ νὰ προτιμοῦν τὸ καλὸ ἐκείνου, παρὰ τὸ δικό τους·

Γιὰ νὰ μάθουν στὰ λίγα καὶ ἀπαραίτητα, καὶ νὰ θέλουν αὐτὰ νὰ τὰ μοιράζονται μὲ τοὺς ἄλλους·

Γιὰ νὰ χαίρονται μὲ τοὺς χαρούμενους καὶ νὰ λυποῦνται μὲ τοὺς λυπημένους·

Γιὰ νὰ παραδέχονται τὰ λάθη τους, νὰ δέχονται παρατηρήσεις καὶ ὑποδείξεις, νὰ γνωρίζουν νὰ διαλέγονται, καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ ὑποχωροῦν καὶ νὰ συγκαταβαίνουν·

Γιὰ νὰ μὴ μιμοῦνται καὶ ζηλεύουν τὰ ἀλλότρια καὶ ἀνάξια καὶ βλαπτικά, ἀλλὰ νὰ στοχεύουν στὰ δοκιμασμένα καὶ ἀνθεκτικά, στὰ ὑψηλὰ καὶ καθαρὰ, στὰ αἰώνια·

Γιὰ νὰ μὴ ὑποδουλώνονται σὲ ἐξομοιωτικὲς θεωρίες καὶ πρακτικὲς, πού τοὺς καθιστοῦν ὄργανα κατευθυνόμενα καὶ ρομπότ καὶ τοὺς ἐξανδραποδίζουν, ἀλλὰ νὰ προτάσσουν καὶ διαφυλάσσουν καὶ ἐνσαρ-

κάνουν την έλληνορθόδοξη ιδιοπροσωπία τους·

Για να μη θέλγονται και ύποκύπτουν στις ύποδείξεις του ὅποιου πειρασμοῦ, πού τους πολιορκεῖ συνέχεια και ἀποζητεῖ τήν ἐκπόρθηση και καταστροφή τους, ἀλλά να ἐπιδεικνύουν φρόνημα ἠρωϊκὸ και μαρτυρικὸ·

Για να μη παρασύρονται ἀπὸ τις ἐκρήξεις τοῦ θυμοῦ και τῆς ὀργῆς τους, να μη ἐκτρέπονται σὲ βωμολοχίες και ὕβρεις, ἀλλὰ να συγκρατοῦν τὰ «σπασμένα» νεῦρα τους και να μάθουν στὴν αὐτοσυγκράτηση και τὴν εἰρήνη·

Για να μη καταβάλλονται και θρυμματίζονται ψυχικὰ και σωματικὰ και ἀπελπίζονται στις ἀποτυχίες και ἀπογοητεύσεις τῆς ζωῆς, ἀλλὰ μὲ μετάνοια και ἀποφασιστικότητα να ρίχνονται μὲ αἰσιοδοξία και μὲ νέες δυνάμεις στὸν στίβο τοῦ ἀγῶνα·

Για να βλέπουν ἀγνὰ και θυσιαστικὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἔστω και ξεθωριασμένη, σὲ κάθε ἄνθρωπο·

Για να ἀφουγκράζονται τις ἀνάγκες και τὸν πόνο και τὸν κόπο τῶν ἄλλων, να τιμοῦν, να σέβονται, να ὑπακούουν.

Για να παύσουν τὴν ἐξάρτησή τους ἀπὸ τὸ ἰντερνέτ, τὸ facebook, τὸ youtube, τὰ ἰντερνετικὰ παιγνίδια, τὸν τζόγο, τὴν εἰκονικὴ πραγματικότητα, και ὅλα ἐκεῖνα τὰ δηθεν σύγχρονα ἀγαθὰ, τὰ ὅποια «σκοτώνουν» τὸν πολύτιμο χρόνο τους και μαυρίζουν τις ψυχές τους· διότι ὀδηγοῦν στὸ ψεῦδος, στὴν ἀπάτη και στὴν πονηρὴ και ἀκόρεστη φιληδονία μὲ τὰ ἄπειρα πλοκάμια τῆς, πού τους καθιστοῦν δούλους τῆς φθορᾶς και κυριολεκτικὰ τους ἀχρηστεύουν!

[Λέγοντας τὰ ἀνωτέρω, δὲν ἀπορρίπτουμε τὴν ἀναγκαία χρῆση τῶν τεχνολογικῶν ἐπιτευγμάτων, ἀλλὰ ψέγουμε τὴν παράχρησή τους, γνωρίζοντας ὅτι τὰ ὄρια χρῆσης και παράχρησης δὲν εἶναι ἀπλῶς δυσδιάκριτα,

ἀλλὰ σχεδὸν ἀνύπαρκτα...].

[Συνεχίζουμε],

Γιὰ νὰ μάθουν (οἱ
νέοι) νὰ αἰσθάνονται τὴν
ἀνάγκη νὰ γονατίζουν
καὶ νὰ ἀποθέτουν μὲ

ἐμπιστοσύνη στὸν Κύριό
μας, ὡς ἀγαπητὸ καὶ συμ-
πονετικὸ Πατέρα, τὰ παράπο-

να, τὶς ἀδυναμίες, τὶς ἁμαρτίες τοὺς·

Γιὰ νὰ προσφεύγουν ὅσο πιὸ συχνὰ γίνεται στὸ
πετραχήλι τοῦ σεβαστοῦ καὶ ἔμπιστου καὶ διακριτικοῦ
τοὺς Πνευματικοῦ, γιὰ ἀπόθεσι βάρους καὶ μετάγγιση
νέας Ζωῆς·

Γιὰ νὰ διανοίγονται ἀγαπητικά, εὐχαριστιακὰ
καὶ ἐκκλησιαστικὰ στὶς Ἀρετές καὶ στὰ Μυστήρια, στὶς
Θεῖες Ἐνέργειες!...

Μὲ πίστη, ἐλπίδα καὶ ἀγάπη, πὺν ὁδηγοῦν στὴν ὁ-
μοίωση μὲ τὸν Θεό, δηλαδὴ στὴν θέωση, ὑπερβαίνεται
κάθε κρίση· κλήση μας εἶναι νὰ ἐνωθοῦμε μὲ τὸν Τριάδι-
κο Θεὸ στὴν αἰώνια, πάντα νέα, ἀγέραστη Βασιλεία Του!

* * *

Ἀγαπητοὶ νέοι καὶ νέες·

Μὴ σπαταλᾶτε τὰ νειᾶτα Σας!

Εἶστε ὑποψήφιοι Ἅγιοι, ὄχι ἀπρόσωπη ἀγέλη ἀλόγων
γιὰ σφαγή!

Προσβλέπουμε σὲ σᾶς μὲ προσδοκίες, μὴ μᾶς ἀπογοη-
τεύετε!

Γνωρίζω, ὅτι καὶ σεῖς προσβλέπετε σὲ μᾶς τοὺς με-
γαλυτέρους, καὶ μάλιστα τοὺς Κληρικούς, μὲ ὑψηλὲς
προσδοκίες καὶ δὲν θέλετε νὰ σᾶς ἀπογοητεύουμε.
Καὶ ἔχετε σ' αὐτὸ ἀπόλυτο δίκαιο. Μετρᾶει πολὺ πε-
ρισσότερο τὸ παράδειγμα τῶν μεγαλυτέρων, παρὰ οἱ

συμβουλές τους.

Κατὰ κάποιον τρόπο ἀλληλοδεσμευόμαστε σὲ ἀλληλοβοήθεια. Εὐχόμαστε γιὰ σᾶς καὶ παρακαλοῦμε νὰ εὐχέσθε γιὰ μᾶς.

Εἶθε ὁ Κύριός μας νὰ μᾶς δίνει εὐκαιρίες ἐπικοινωνίας καὶ οἰκοδομῆς!

Ὁ τελευταῖος λόγος τοῦ κειμένου μου εἶναι:

Στὸν ἀλληλο-σπαραγμὸ τοῦ νόμου τῆς ζούγκλας πὺν κυριαρχεῖ γύρω μας, προτάξτε θυσιαστικὰ τὸν (κατὰ Ἅγιο Γρηγόριο Θεολόγο) «σπαραγμὸν» τῆς θεραπευτικῆς καὶ νικητρίας Ἀγάπης!

Ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ στὸν Ἄνθρωπο καὶ τοῦ Ἄνθρωπου στὸν Θεὸ καὶ τὸν συνάνθρωπο θὰ νικήσει!

Νὰ εἶστε μὲ τοὺς Ἐλεύθερους, μὲ τοὺς Νικητές!

Εὐχαριστῶ!

